

Chương 10

Hôm sau tôi lại đưa Khương Nhuệ đến trường thi. Xuống xe, Khương Nhuệ nhìn xung quanh, lập tức hưng phấn hét lên: “A, chị, em không lừa chị nhé. Tình duyên của chị thực sự đến rồi.”

Nó vẫn chứng nào tật ấy kéo tôi chạy tới trước mặt người ta: “Trang Phi, anh Trang!”

Cứ như thế, tôi đã gặp được Trang Tự.

Nhất thời, bên tai tôi hình như chỉ còn lại tiếng gào thét của Khương Nhuệ, tiếng Trang Phi nói chuyện với nó. Trang Tự vẫn yên lặng đứng bên cạnh tôi, nổi bật nhất giữa đám người. Lúc này, tôi mới hiểu được “gặp được tình duyên” của Khương Nhuệ có ý gì, phút chốc nổi cơn thịnh nộ với nó. Không hiểu sao nó thi đại học mà còn có cái hứng thú chơi cái trò buồn nôn thế này.

Một lúc lâu sau Trang Tự mới lên tiếng: “Hai đứa nên vào phòng đi.”

“Đi thôi.”

Khương Nhuệ nháy mắt mấy cái với tôi rồi đi vào trong trường với Trang Phi. Tôi giả vờ nhìn theo hai đứa nó, nhưng bóng dáng chúng nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt tôi. Tôi giả vờ không được nữa rồi, đành quay sang bắt chuyện với anh ấy: “Thật trùng hợp.”

“Không phải trùng hợp.” Trang Tự dừng một chút rồi nói, “Tôi vốn không định tới.”

Những lời này nếu như là người khác nói, có lẽ tôi sẽ nghĩ phức tạp vô cùng, ví như vốn không muốn tới, biết tôi tới nên mới tới, v.v... Nhưng Trang Tự thì... Bỏ đi! Tôi vừa muốn nói tiếp, lại vừa muốn rút lui.

Nhưng không đợi tôi mở miệng tiếp, anh ấy đã lên tiếng: “Hôm qua, mọi người ăn trưa ở đâu?”

Tôi kinh ngạc nhìn ấy, không hiểu vì sao anh ấy lại hỏi chuyện này.

“Cảm ơn cậu quan tâm tới Trang Phi, hôm nay tôi mời mọi người.” Nói rồi, anh ấy dời ánh mắt đi.

Lúc này tôi mới bừng tỉnh. Hóa ra Trang Tự tới là vì chuyện này. Đúng thế, anh ấy luôn như thế, một hào tiền cũng không muốn “nợ” tôi. Tôi mời em trai anh ấy ăn một bữa cơm, vì thế dù có việc bận anh ấy cũng phải chạy tới đây mời lại chúng tôi một bữa.

Tôi nghĩ tới ngày anh ấy mượn tiền của tôi, sau đó lúc trả tiền anh ấy thậm chí còn trả kèm 10% lãi suất khiến tôi cảm thấy hình như mình là kẻ cho vay nặng lãi.

Có lẽ, anh nhất định phải không nợ tôi một chút nào mới yên tâm.

“Nhiếp Hi Quang.”

Nghe thấy tiếng gọi, tôi mới phát hiện bản thân mình thất thần hồi lâu, tôi hạ mí mắt, không muốn nhìn anh ấy, nhẹ giọng nói: “Tôi đưa cậu đi.”

Tới quán ăn hôm qua, chúng tôi tìm chỗ ngồi sau đó mỗi người cầm một tờ thực đơn chọn món ăn. Tôi dờ dẫm nhìn hình ảnh trên thực đơn, cảm thấy hình như Trang Tự liếc mình, sau đó anh ấy cũng không hỏi tôi mà gọi luôn.

Những món anh ấy gọi, so với bữa cơm hôm qua quả thực phong phú hơn rất nhiều.

Người phục vụ ghi lại danh sách rồi đi, anh ấy mới nói tiếp: “Hôm qua cậu đưa em trai tôi về nhà...”

Tôi không đợi anh ấy nói hết lập tức cắt ngang: “Không cần cảm ơn, tiền xăng cậu cũng đã trả cho tôi bằng số tiền gọi thức ăn lúc nãy rồi.”

Lời tôi vừa dứt, thì chợt lóe lên trong mắt là hình ảnh anh ấy nắm chặt tờ thực đơn, dáng vẻ căng thẳng. Tôi nhìn anh ấy, vừa lúc bắt gặp sự khó xử trong mắt anh ấy.

Tôi biết bản thân đã hơi quá đáng, nhưng vừa rồi quả thực không khống chế nổi bản thân. Chúng tôi đều không nói gì nữa, tôi cũng không nói nổi câu xin lỗi, càng không thể tiếp tục ngốc nghếch được. Tôi đứng dậy máy móc nói: “Tôi ra ngoài mua chút đồ, đến giờ sẽ quay lại.”

Xung quanh khu này không có gì hay cả, nhưng tôi vẫn đi dạo một vòng, đến khi thấy sắp tới giờ tôi mới chạy đi mua một cuốn sách rồi quay về. Quyển sách chỉ là tiện tay thì mua, tên là gì tôi cũng chưa nhìn kỹ, nói cho cùng thì cũng chỉ là để chứng minh rõ là tôi đi mua đồ mà thôi.

Tới chỗ rẽ, tôi đã có thể nhìn thấy quán ăn kia. Tôi dừng chân lại bên đường, từ xa nhìn vào, qua tấm kính có thể nhìn thấy bóng dáng Trang Tự.

Anh ấy một mình ngồi đó, bóng lưng cao ngạo nhưng đỉnh đạc. Anh ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ đến mức thất thần, cả người như bị vùi trong áp lực.

Giống như bị lây bệnh, tôi bỗng nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi.

Lúc anh ấy xuất hiện đâu có tâm trạng như thế, chẳng lẽ, là do câu nói của tôi đã làm thương anh ấy ư?

Tôi quả thật là không khống chế được bản thân. Anh ấy không thích tôi cũng đâu phải lỗi của anh ấy, tôi cần gì phải làm thế chứ. Cứ để cho anh ấy cảm ơn một chút cũng đâu có chết ai, thích rạch ròi một chút cũng có gì không tốt?

Tôi tâm tình rồi bời, cứ đứng ngây ra nhìn anh ấy. Một lúc sau, bỗng nhiên anh ấy quay đầu, nhìn về phía tôi, ánh mắt chính xác chạm vào đường nhìn của tôi.

Hình như chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu.

Sau đó tôi thấy anh ấy đứng dậy đi ra, đến trước mặt tôi: “Hai đứa nó sắp thi xong rồi.”

Tôi gật đầu, không nói gì, đi theo anh ấy về cổng trường đón người.

Khuong Nhuệ vẫn như cũ, rất hưng phấn, Trang Phi hình như tâm trạng cũng tốt hơn hôm qua. Có lẽ là do có anh trai ở đâu nên cảm thấy thoải mái hơn. Tới quán ăn, cơm được dọn lên thì Khuong Nhuệ lập tức hô to: “Oa, hôm nay phong phú hơn hôm qua rồi! Anh Trang gọi đúng không. Đúng là đàn ông vẫn hiểu đàn ông hơn.”

Mặc dù trong lòng tôi vẫn đang phiền muộn nhưng phút chốc đã bị kích động của nó đánh vỡ.

“Hi hi, còn có món sườn lợn em thích. Chị, món dứa xào thịt chị thích đấy, ăn nhiều một chút.” Nó gắp cho tôi một miếng, nháy mắt một cái với tôi.

Trang Phi xấu hổ cười: “Hôm qua anh ấy hỏi tở chúng ta ăn gì.”

Khuong Nhuệ lại hấp háy mắt: “Anh Trang thật có lòng.”

Cơm nước xong, Khuong Nhuệ và Trang Phi lên phòng nghỉ ngơi. Tôi đang muốn tìm cơ ra ngoài thì Trang Tự đã lên tiếng trước: “Tôi có chút việc phải đi một lúc.”

Tôi gật đầu: “Ừ.”

“Nhớ...”

Anh ấy bỗng dừng lại, tôi nghi hoặc nhìn anh ấy.

“Không có gì.” Sau đó anh ấy ra khỏi quán.

Quyển sách tôi tiện tay mua khi nãy cũng không tòi, chỉ có điều tôi từ đầu tới cuối đều đọc không vào, sau này nhất định không đọc nữa, đỡ mất tâm ý của tác giả.

Ngây ngốc một lúc, tôi nhìn đồng hồ sau đó đi lên gọi hai thằng nhóc kia. Tôi vừa mới đứng dậy, di động liền đổ chuông.

Là Trang Tự gọi. Có gì muốn tôi nói với Trang Phi ư? Tôi nghe máy, hóa ra là nhắc nhở tôi: “Sắp tới giờ rồi, nhớ gọi hai đứa nó.”

“Ừ, tôi đang định lên gọi.”

“Có lẽ phải đợi hai đứa nó thi xong tôi mới quay lại được.”

“Được, tôi sẽ nói với Trang Phi.”

Bên kia không nói gì nữa, nhưng cũng không dập máy, lịch sự chờ tôi tắt trước ư? Chần chờ một chút, tôi nhẹ ấn phím đỏ.

Đưa Khương Nhuệ và Trang Phi tới trường thi, tôi không quay bẻ quán ăn nữa, tùy tiện kiếm một chỗ ngồi nghỉ. Mặc dù nắng gắt như đổ lửa nhưng ngồi nghe mấy cô bác buông chuyện còn tốt hơn ngồi một mình. Bác gái bên cạnh bỗng quay sang bắt chuyện.

“Cháu đưa em đi thi à?”

“Vâng, em trai cháu.”

“Em cháu học tốt không?”

“Tốt đã man ạ, lần trước thi thử đứng đầu toàn trường...”

Đang nói câu được câu không, hai giờ đồng hồ đã qua đi, tôi nghe thấy có người gọi, “Nhiếp Hi Quang.”

Bác gái cười tủm tủm nói: “Chà, bạn trai tới đón hả?”

Anh ấy hình như cũng nghe được, đứng nguyên chỗ cũ không tới đây. Tôi nhìn anh ấy, thần sắc anh ấy vô cùng yên tĩnh. Anh ấy vẫn nhìn phía tôi, không lên tiếng giải thích, có lẽ không muốn làm tôi xấu hổ.

Vì thế tôi cũng lễ phép nói với bác gái kia: “Không phải, cậu ấy cũng tới đưa em trai đi thi.”

Chúng tôi cùng nhau đi ra cổng trường.

“Nhiếp Hi Quang, hôm qua cậu đưa em trai tôi về...”

Tôi cười khỏ, lẽ nào anh ấy vẫn còn muốn cảm ơn tôi nữa sao? Mặc dù vừa rồi tôi đã nghĩ thông nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau.

“...Như vậy là cậu đã không còn giận tôi nữa đúng không?”

Tôi giật mình, buổi chiều ánh mặt trời rất chói. Tôi đứng ngược chiều với ánh sáng, nhìn không thấy rõ biểu tình trên mặt anh ấy.

“Tôi đưa em trai cậu về không liên quan tới cậu.” Tôi chậm rãi nói: “Nhưng tôi vốn dĩ đã không còn tức giận nữa.”

Còn nữa...

“Cảm ơn luận văn của cậu.”

Tuy rằng, anh làm vậy là vì Dung Dung.

Anh ấy một lúc mới nói: “Không có gì.”

Khuong Nhuệ và Trang Phi đi ra với bộ dạng như vừa trút được gánh nặng. Khuong Nhuệ lại bảo anh em Trang Tự đi cùng chúng tôi.

Nhưng Trang Phi lắc đầu: “Không được rồi, hôm nay anh em tớ đi sang khu phố mới đằng kia, không thuận đường.”

Trang Tự chau mày: “Sang đó làm gì?”

Trang Phi ngạc nhiên nói: “Chị Dung Dung không nói với anh sao, chị ấy tớ nay mời chúng ta đi ăn chúc mừng em thi xong, mẹ cũng đi mà.”

Trang Tự ngẩn ra, lập tức nhìn về phía tôi.

Tôi không biết anh ấy nhìn tôi làm gì nữa. Tôi gật đầu: “Vậy bọn chị đi trước đây.”

Thoạt nhìn anh ấy có vẻ như ngạc nhiên, có lẽ Dung Dung muốn tạo bất ngờ cho anh ấy chăng?

Tôi xoay người lên xe. Xe đi được một đoạn rồi, tôi ngẫu nhiên quay đầu lại, nhìn thấy anh ấy vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Đang đợi xe ư... Lúc này bắt taxi cũng không dễ lắm.

Tôi quay đầu lại, yên lặng nhìn dòng xe cộ ngoài cửa kính. Khuong Nhuệ bỗng nhiên gọi: “Chị.”

Tôi quay sang nhìn nó.

Nó nói: “Không thuận đường thì quên đi.”

“Chúng ta tìm một con đường thuận tiện khác tốt hơn, sánh với chị của em...”

Tôi nhin không được bật cười, cuối cùng đem suy nghĩ chuyển đổi thành hành động, hung hăng đánh nó hai phát.